

[Viggo Starcke.]

hjemme. Endelig vil den foreslåede plan om en tredeling jo give en større decentralisering, hvilket måske også er en fordel.

Professor Strömngren har stærkt fremdraget et vigtigt problem, som også er blevet berørt af overlæge Jacobsen. Det er hele spørgsmålet om at skaffe sygeplejepersonale og andet personale til sindssygehospitalerne. Erfaringen viser, at de isoleret beliggende sindssygehospitalet, som f. eks. Nykøbing Sjælland, Vordingborg, Middelfart og Augustenborg, i store perioder har haft meget vanskeligt ved at skaffe det fornødne personale, så hele afdelinger har måttet lukkes. Det skyldes det forhold, at de til dels rekrutteres fra private sygeplejerskers kreds og igennem vikariater, og på grund af hospitalernes isolerede beliggenhed søger vikarerne ikke til disse, fordi de dér har vanskeligt ved at opdage, hvor der åbner sig nye vikariater.

Endelig er der hensynet til hele sindssygebehandlingens renommé og vurdering i den jævne befolkning. Så længe man bygger de isolerede sindssygehospitalet og ligesom river sindssygebehandling ud af dens sammenhæng med den øvrige lægevidenskab, kommer sindssygevesenet til at stå i et odliøst skær, som ikke er blevet forbedret ved, at man nogle steder har bygget sindssygehospitalet ind i gamle tugthuse.

Det har fra forskellig side været antydnet, at lægerne kunne nære nogen uvilje imod, at hospitalet lægges i Brønderslev, fordi man dér kommer på afstand af de større byer. Det tror jeg er ganske urigtigt, da det jo faktisk viser sig, at der i alle byer og på alle hospitalet ingen vanskelighed er ved at få læger, ja, selv i den mindste landsby, hvor isoleret og fjerntliggende den end er, sidder der jo en læge, når der i oplandet er mulighed for en sådan.

Hvad den økonomiske rækkevidde af dette forslag angår, vil en tredeling måske vise sig at blive dyrere, men det kan vi på forhånd ikke vide noget bestemt om, før det er blevet nøje undersøgt. I hvert fald tror jeg, man kan sige, at det dyreste af alt vil være at bygge noget, som er forældet inden bygningen. Jeg skal her tillade mig med den høje formands billigelse at citere nogle ganske få udtalelser fra bilagene. Overlæge Carl Clemmesen fra Bispebjerg hospital understreger, at der blandt Danmarks psykiater hersker fuld enstemmighed om disse forhold, og han siger, at det af disse ord vil

„fremgå, at Brønderslev-hospitalet be-

liggenhed principielt må betegnes som helt forfejlet“.

Endelig udtaler overlæge Clemmesen til sidst, at man, hvis man vil bygge sindssygehospitalet ved Brønderslev, måtte sætte den indskrift derover: „forældet før opførelsen“. Professor Erik Strömngren udtaler, at hvis man ønsker at

„bevare psykiatriens isolerede situation og uddybe den kløft, der fra gammel tid har været mellem psykiatrien og det øvrige hospitalsvesen, ønsker man at genoplive den følelse af frygt, uhygge og ukendskab, som befolkningen har næret overfor sindssygevesenet, og som først fornylig er begyndt at smuldre, ja, så kan man vælge Brønderslev“.

Overlæge Otto Jacobsen udtaler:

„Hvis man bygger sindssygehospitalet i Brønderslev, vil det være henvist til i al fremtid at behandle de sindssyge patienter efter forældede principper, og patienterne vil få en dårligere behandling, end man i dag har mulighed for at give dem.“

Endelig udtaler professor Helweg, at han allerede tidligere har fremført alle disse grunde med al mulig styrke, som han i dag anfører, og han ender med at sige:

„Nu er det ikke længere muligt at anføre saglige psykiatriske argumenter til fordel for en isoleret beliggenhed af et sindssygehospital. En sådan vil være håbløst forældet.“

Jeg har altid beundret den højtærede indenrigsministers sindsro, men jeg synes, der skal en endog meget betydelig sindsro til at kunne sidde så stærke udtalelser overhørig, og jeg vil så inderligt og så stærkt jeg kan endnu en gang appellere til den højtærede indenrigsminister om at besinde sig og endnu en gang overveje, om det ikke vil være rigtigt at stille sagen i bero, indtil mulighederne for en deling er undersøgt.

Alle disse saglige grunde synes at virke på nogle mennesker, på andre preller de fuldstændig af. Det var med en vis forundring, jeg hørte det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen tale heroppe med en autoritetsfølelse og på en autoritativ facon, som ikke helt udfyldes af en tilsvarende kompetence. Han argumenterede meget stærkt udfra dette, at når der var vedtaget en lov i 1947, så havde man værsågod ikke at pille ved den. Jeg tror, det er meget farligt at proklamere noget sådant, en slags parlamentarisk ufejlbarlighedsdogme. En sådan papistisk indstilling tror jeg ikke er i demokratiets interesse.